

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 1963/2009/ELB - Atteikums izmaksāt pabalstu papildu izdevumu segšanai

Lēmums

Lietā 1963/2009/ELB - **Uzsākta** {0} 11/09/2009 - **Lēmums par** {0} 16/12/2010

Sūdzības iesniedzējs strādā Eiropas Komisijā. Civildienesta noteikumi nosaka, ka štata darbinieka apgādājamā bērna pabalstu var divkāršot, ja viņa/viņas bērnam ir smaga slimība, kas prasa lielus izdevumus. Sūdzības iesniedzēja dēlam 2006. gadā diagnosticēja smagu slimību. Sūdzības iesniedzējs lūdza divkāršot apgādājamā bērna pabalstu.

Komisija piekrita piešķirt divkāršo pabalstu tikai no 2008. gada. Tā paziņoja, ka divkāršo pabalstu varot piešķirt vienīgi no datuma, kad divkāršais pabalsts ticis pieprasīts. Komisija pamatojās uz to, ka sūdzības iesniedzējs bija iesniedzis divkāršā pabalsta pieprasījumu tikai 2008. gadā.

Ombuds Komisijai nosūtīja draudzīga risinājuma priekšlikumu, aicinot no jauna apsvērt tās lēmumu. Viņš norādīja, ka sūdzības iesniedzējs var pierādīt, ka faktiski ir pieprasījis divkāršu pabalstu 2006. gadā, drīz pēc tam, kad viņa bērnam diagnosticēja smagu slimību.

Pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja iesniegtajiem pierādījumiem, Komisija piekrita piešķirt viņam divkāršu pabalstu no 2006. gada. Sūdzības iesniedzējs ar šādu iznākumu bija apmierināts un pateicās ombudam par palīdzību šā jautājuma atrisināšanā.

Ombuds slēdza lietu ar šo Komisijas risinājumu.

Sūdzības priekšvēsture

1. Sūdzība attiecas uz tāda pabalsta izmaksu, uz kuru Komisijas darbinieks pieprasīja tiesības viņa dēla smagās slimības dēļ.

2. Sūdzības iesniedzējs ir ierēdnis, kas strādā Eiropas Komisijā. 2006. gadā viņš lūdza Komisiju atzīt, ka viņa dēls cieš no smagas slimības. Sūdzības iesniedzējs jautāja Komisijas ārstam, vai šīs diagnozes dēļ viņš varētu saņemt lielāku pabalstu apgādājamam bērnam vai jebkādu citu finansiālu palīdzību. Komisija 2006. gada maijā oficiāli atzina, ka sūdzības iesniedzēja dēlam ir smaga slimība. Līdz ar to viņa dēla medicīniskie izdevumi no šī datuma tika pilnībā segti. Tomēr Komisija neatbildēja sūdzības iesniedzējam par viņa iespējamām tiesībām uz palielinātu apgādājamā bērna pabalstu.

3. 2008. gada jūnijā sūdzības iesniedzējs lūdza Komisiju palielināt viņam piešķirto apgādājamā bērna pabalstu. No 2008. gada 1. jūnija [\[1\] \[Saite\]](#) viņam tika piešķirts divkārtšs pabalsts. Tā kā Komisija no 2006. gada atteicās piešķirt viņam divkārtšu pabalstu, sūdzības iesniedzējs vērsās pie ombuda.

Par izmeklēšanas priekšmetu

4. Ombuds sāka izmeklēšanu par šādu apgalvojumu un prasību.

Apgalvojums:

Komisija neesot izpildījusi savu pienākumu rūpēties par savu darbinieku labklājību.

Pamatojot savu apgalvojumu, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka, pieņemot viņa lūgumu atzīt viņa dēla smago slimību, Komisijai arī būtu vajadzējis viņam sniegt informāciju par iespēju saņemt divkārtšu pabalstu par apgādājamu bērnu.

Apgalvojums:

Komisijai viņam būtu jāizmaksā divu gadu divkārtšs pabalsts par apgādībā esošu bērnu un jāpārrēķina viņa algas maksājumi no 2006. gada aprīļa līdz 2008. gada maijam.

Izmeklēšana

5. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 31. jūlijā nosūtīja sūdzību ombudam. Ombuds 2009. gada 11. septembrī sāka izmeklēšanu un nosūtīja sūdzību Komisijai, kas pēc tam 2009. gada 3. decembrī nosūtīja savu atzinumu ombudam. Atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam, kurš apsvērumus neiesniedza.

6. Ombuds 2010. gada 4. oktobrī iesniedza Komisijai mierizlīguma priekšlikumu. Komisija 2010. gada 8. novembrī atbildēja uz ombuda priekšlikumu. Atbilde tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam. Ombuda dienesti 2010. gada 24. novembrī zvanīja sūdzības iesniedzējam, lai saņemtu viņa apsvērumus par Komisijas atbildi.

Ombuda analīze un secinājumi

A. Apgalvojums par rūpības pienākuma nepildīšanu un ar to saistītā prasība

Ombudam iesniegtie argumenti

7. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu rūpēties par saviem darbiniekiem. Pamatojot savu apgalvojumu, viņš apgalvoja, ka, pieņemot viņa lūgumu atzīt viņa dēla smago slimību, Komisijai bija jāsniedz viņam informācija par iespēju saņemt divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu. Sūdzības iesniedzējs pieprasīja Komisijai izmaksāt viņam divus gadus ilgu dubultu pabalstu par viņa apgādībā esošo bērnu un pārrēķināt viņa algas maksājumus no 2006. gada aprīļa līdz 2008. gada maijam.

8. Savā atzinumā Komisija paskaidroja, ka prakse, par kuru vienojies Atalgojuma un individuālo tiesību birojs (PMO) un Medicīniskās aprūpes dienests, ir piešķirt divkāršu pabalstu par apgādībā esošiem bērniem no dienas, kad ierēdnis šajā sakarā iesniedz rakstisku pieprasījumu. Ierēdnim jānosūta PMO rakstisks pieprasījums, kam pievienots pilnīgs un nesens medicīniskais ziņojums. Pamatojoties uz šiem dokumentiem, PMO izveido lietu un nosūta to Medicīnas dienestam. Pēc ārsta atzinuma lieta tiek nosūtīta atpakaļ PMO, kas sagatavo oficiālu lēmumu par pieprasījumu.

9. Komisija arī apgalvoja, ka saskaņā ar Savienības tiesu judikatūru [\[2\]](#) [\[Saite\]](#) pieprasījumu nevar apmierināt ar atpakaļejošu spēku no 2006. gada aprīļa, ņemot vērā, ka tas tika iesniegts 2008. gada jūnijā.

10. Komisija piebilda, ka noteikums par divkāršu pabalstu apgādājamam bērnam ir skaidri definēts Civildienesta noteikumos (62. pants, 67. panta 1. punkts un 67. panta 3. punkts). Šie noteikumi nepieļauj interpretācijas iespējas. Tie ir pieejami arī Komisijas iekšējā tīmekļa vietnē. Saskaņā ar vispārējo principu, ka neviens nedrīkst ignorēt likumu, sūdzības iesniedzējs, pēc Komisijas domām, nevar apgalvot, ka Medicīniskās aprūpes dienests vai iecelējinstītūcija viņam nav sniedzis attiecīgu informāciju, lai paskaidrotu, kāpēc viņš nepieprasīja divkāršu pabalstu, ja tika diagnosticēta viņa dēla smagā slimība.

11. Komisija paskaidroja, ka, ņemot vērā noteikumus par medicīniskajiem noslēpumiem, ne ārsts, ne PMO nevarēja nosūtīt citiem dienestiem informāciju par sūdzības iesniedzēja dēla nopietno slimību.

12. Komisija piekrita, ka, kā norādīja sūdzības iesniedzējs, Savienības tiesu judikatūrā ir paredzēts, ka iestāde īsteno rūpības pienākumu pret saviem darbiniekiem [\[3\]](#) [\[Saite\]](#). Šis princips atspoguļo līdzsvaru starp savstarpējām tiesībām un pienākumiem, ko Civildienesta noteikumi rada attiecībās starp valsts iestādi un tās darbiniekiem. Tas nozīmē, ka, ja iestāde

pieņem lēmumu par ierēdņa situāciju, tai būtu jāņem vērā dienesta intereses, kā arī ierēdņa intereses [4] [Saite].

13. Tomēr Komisija paskaidroja, ka, ņemot vērā iestāžu plašo rīcības brīvību, interpretējot dienesta intereses, Savienības tiesas pārbauda tikai to, vai iestāde ir rīkojusies saprātīgās robežās [5] [Saite] un vai tā savu rīcības brīvību nav izmantojusi acīmredzami nepareizi [6] [Saite]. Šajā gadījumā Komisija apgalvoja, ka tā ir izpildījusi savu rūpības pienākumu un rīkojusies saprātīgās robežās. Sūdzības iesniedzējs neieguva informāciju no ārsta, kura uzdevums nekādā gadījumā nav sniegt šādu informāciju. Turklāt sūdzības iesniedzējs nerīkojās divus gadus. Šādos apstākļos viņam pēc saprātīga laikposma bija jāvērsas Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirektorātā (Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirektors) vai PMO. Komisija piekrita, ka, ja fakti būtu bijuši tehniski un sarežģīti, tā nebūtu gaidījusi, ka sūdzības iesniedzējs vērsīsies pie HR ĢD vai PMO. Tomēr šī lieta bija diezgan vienkārša.

14. Pēc tam Komisija apgalvoja, ka rūpības pienākums nevar novest pie tā, ka iestāde rīkojas pretēji piemērojamiem noteikumiem un normām [7] [Saite].

15. Pat ja nebūtu iepriekšējas informācijas, kā tas tā nebija, tas nebūtu novedis pie lēmuma atcelšanas [8] [Saite].

16. Visbeidzot, Komisija norādīja, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru Savienības tiesību aktu noteikumi, no kuriem izriet kvotas, būtu jāinterpretē šauri [9] [Saite].

Ombuda sākotnējais novērtējums, kas noved pie mierizlīguma priekšlikuma

17. Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 67. pantu:

“1. Ģimenes pabalstus veido:

... b) apgādājamā bērna pabalsti; [...]

3. Apgādājamā bērna pabalstu var divkāršot ar īpašu pamatotu iecelēj institūcijas lēmumu, pamatojoties uz medicīniskiem dokumentiem, kuros konstatēts, ka attiecīgajam bērnam ir garīga vai fiziska invaliditāte, kuras dēļ ierēdnim ir lieli izdevumi.”

18. Ombuds norādīja, ka 2006. gada aprīlī, kad sūdzības iesniedzējs lūdza atzīt viņa dēla slimības nopietnību, viņš arī lūdza saņemt visus viņam pieejamos pabalstus. Viņš norādīja:

“Je souhaiterais savoir si je peux bénéficier d’une augmentation de l’allocation pour enfant à charge — ou de tout autre compensation financière — étant donné que les frais relatifs à cette maladie sont lourds.”

Ombuds uzskata, ka iepriekš minētais apgalvojums, kaut arī nav konkrēti minēts Civildienesta

noteikumu 67. pants, ir jāsaprot kā prasība sūdzības iesniedzējam saņemt visus viņam pieejamos pabalstus, tostarp divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu, kas tika īpaši minēts sūdzības iesniedzēja 2006. gada aprīļa vēstulē.

19. Sūdzības iesniedzējs 2008. gada septembrī nosūtīja savu lūgumu PMO. Pamatojoties uz tajā laikā pieejamo informāciju, PMO uzskatīja, ka sūdzības iesniedzēja “*sākotnējā pieprasījuma*” datums ir 2008. gada jūnijs (PMO norādīja no lietas materiāliem, kas tai bija pieejami laikā, kad sūdzības iesniedzējs 2008. gada jūnijā sazinājās ar ārstu, lai pieprasītu divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu). Tomēr, pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja iesniegtajiem pierādījumiem, ombuds norādīja, ka „*sākotnējā pieprasījuma*” datumam ārstam vajadzēja būt 2006. gada aprīlim. Tas bija tāpēc, ka šajā datumā sūdzības iesniedzējs veica pirmo soli dubultā pabalsta pieprasīšanas procesā par apgādībā esošu bērnu. Lai gan visa procesa pabeigšanai bija vajadzīgi divi gadi, jo, kā atzina Komisija, tā nekad neatbildēja uz sūdzības iesniedzēja 2006. gada aprīļa pieprasījumu [10] [Saite]- šai procesa novēlotai pabeigšanai nevajadzētu radīt zaudējumus sūdzības iesniedzējam.

20. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds sākotnēji secināja, ka Komisijas nespēja piešķirt pabalstu no 2006. gada aprīļa ir administratīva kļūme. Tādēļ viņš saskaņā ar Eiropas Ombuda statūtu 3. panta 5. punktu iesniedza šādu mierizlīguma priekšlikumu:

“Ņemot vērā ombuda konstatējumus, Komisija varēja pārskatīt savu lēmumu nepiešķirt sūdzības iesniedzējam divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu no 2006. gada aprīļa.”

Ombudam iesniegtie argumenti pēc mierizlīguma priekšlikuma

21. Savā atbildē uz ombuda priekšlikumu Komisija norādīja, ka savā vēstulē ārstam, kas datēts ar 2006. gada aprīli, sūdzības iesniedzējs skaidri pieprasīja divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu. Ņemot vērā to, ka i) ārsts nebija kompetents atbildēt uz šo pieprasījumu un ii) sūdzības iesniedzējs pēc tam nesazinās ar Komisijas kompetento dienestu, Komisija uzskatīja, ka sūdzības iesniedzēja pieprasījums bija jānosūta iekšēji kompetentajam dienestam un jāizskata tiesību aktos noteiktajā termiņā. Komisija piekrita, ka sūdzības iesniedzēja pieprasījuma nenosūtīšana kompetentajam dienestam nedrīkstētu radīt finansiālu kaitējumu sūdzības iesniedzējam. Tādējādi Komisija piekrita no 2006. gada aprīļa piešķirt sūdzības iesniedzējam divkāršu pabalstu par apgādājamu bērnu.

22. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs informēja ombudu, ka viņš ir apmierināts ar Komisijas atbildi. Viņš pateicās ombudam par viņa darbu.

Ombuda novērtējums pēc mierizlīguma priekšlikuma

23. Ombuds atzinīgi vērtē Komisijas pozitīvo atbildi uz viņa mierizlīguma priekšlikumu. No sūdzības iesniedzēja apsvērumiem viņš saprot, ka sūdzības iesniedzējs ir apmierināts ar Komisijas atbildi uz mierizlīguma priekšlikumu. Tādēļ viņš secina, ka ir panākts mierizlīgums

attiecībā uz sūdzību.

B. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu par šo sūdzību, ombuds slēdz to ar šādu secinājumu:

Sūdzības iesniedzējs ir apmierināts ar miermīlīgu sūdzības risinājumu.

Sūdzības iesniedzējs un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos Diamandouros

Strasbūrā, 2010. gada 16. decembrī

[1] [\[Saite\]](#) Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 67. panta 3. punktu:

“Apgādībā esoša bērna pabalstu var divkāršot ar īpašu pamatotu iecelēj institūcijas lēmumu, pamatojoties uz medicīniskiem dokumentiem, kuros konstatēts, ka attiecīgajam bērnam ir garīga vai fiziska invaliditāte, kuras dēļ ierēdnim ir lieli izdevumi.”

[2] [\[Saite\]](#) Spriedums lietā 224/82 *Meiko-Konservenfabrik/RFA*, Recueil, 2539. lpp. 12. punktā ir noteikts, ka “parasti Kopienas tiesību aktā kā datumu, kurā tam jāstājas spēkā, ir pretrunā tiesiskās noteiktības principam, nosakot datumu pirms tā publicēšanas”.

Lietā T-237/00 *Reynolds/Parlaments*, Krājums-CDL, I-A-385. un II-1731. lpp. 117. un 118. punktā (sākotnējā franču valodā) ir noteikts: “selon une jurisprudence constante, le retrait rétroactif d’un acte administratif conférant des droits subjectifs est soumis à des conditions très strictes...le seul argument du défendeur, selon lequel il est de pratique courante, pour l’administration, de prendre des actes concernant la carrière des fonctionnaires avec effet au premier ou au au quinze jour du mois pour faciliter le calcul des traitements ne justifie pas une exception au principe général de non-rétroactivité des décisions affectant la situation juridique et financière du destinataire...”

[3] [\[Saite\]](#) Lietā T-79/98 *Carrasco Benitez pret EMEA* [1999] ECR-CD I-A-29 un II-127, 55. punkts; Spriedums lietā T- 282/03 *CEUNIK/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-235. un II-1075. lpp., 74. punkts.

[4] [\[Saite\]](#) Lietā 321/85 *Schwiering/Revīzijas palāta*, 1986, ECR 3199, 18. punkts; Lietā C-298/83 P *Klinke/Tiesa*, 1994, ECR I-3009, 38. punkts; Apvienotās lietas T-33/89 un T-74/89 *Blackman pret Parlamentu* [1993] ECR II-249, 96. punkts.

[5] [\[Saite\]](#) Lietā T-236/02 *Marcuccio/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-365. un II-1621. lpp. 129.

punktā (sākotnējā franču valodā) ir noteikts: “Selon une jurisprudence constante, le devoir de sollicitude de l’administration à l’égard de ses agents reflète l’équilibre des droits et obligations réciproques que le statut a créés dans les relations entre l’autorité publique et les agents du service public, mais les exigences de ce devoir ne sauraient empêcher l’AIPN d’adopter les mesures qu’elle estime nécessaires dans l’intérêt du service, puisque le pourvoi de chaque emploi doit se fonder en premier lieu sur l’intérêt du service. Compte tenu de l’étendue du pouvoir d’appréciation dont disposent les institutions pour évaluer l’intérêt du service, le Tribunal doit se limiter à vérifier si l’AIPN s’est tenue dans des limites non critiquables et n’a pas usé de son pouvoir d’appréciation de manière manifestement erronée.”

[6] [Saite] Lieta T-3/96 *Haas/Komisija* , Recueil FP, I-A-475. un II-1395. lpp. 53. punktā (sākotnējā franču valodā) ir noteikts: “Compte tenu toutefois du large pouvoir d’appréciation dont disposent les institutions dans l’évaluation de l’intérêt du service, le contrôle du juge communautaire doit se limiter à la question de savoir si l’institution concernée s’est tenue dans des limites raisonnables et n’a pas usé de son pouvoir d’appréciation de manière manifestement erronée.”

Skat. arī spriedumu lietā T- 257/97 *Herold/Komisija* , Recueil FP, I-A-49. un II-251. lpp., 99. punkts.

[7] [Saite] Lieta T-14/03 *Di Marzio/Komisija* , Krājums-CDL, I-A-43. un II-167. lpp., 10. punkts; Lieta T-324/04 *F/Komisija* , 2007, 169. punkts; Lieta T-424/04 *Angelidis/Parlaments* , 2006, Krājums-CDL, I-A-2–323. un II-A-2–1649. lpp., 122. punkts; un Pirmās instances tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-416/03 *Angelidis/Parlaments* , Krājums-CDL, I-A-2–317. un II-A-2–1607. lpp., 117. punkts.

[8] [Saite] Lieta T-58/05 *Centeno Mediavilla e.a./Komisija* , 2007, Krājums, II-2523. lpp. 150. punktā ir noteikts: “Tomēr, lai gan iepriekšējas informācijas trūkums var būt efektīvs arguments, lai padarītu Kopienų ārpuslīgumisku atbildību pret attiecīgajām pusēm, tā pati par sevi nevar padarīt apstrīdētos lēmumus par nelikumīgiem.”

[9] [Saite] 2007. gada 11. decembra spriedums lietā T-66/05 *Sack/Komisija* , Krājumā vēl nav publicēts, 129. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā T-324/04 *F/Komisija* , 110. punkts; Lieta F- 85/06 *Bellantone/Revīzijas palāta* , 2007. gada 9. oktobra spriedums, Krājumā vēl nav publicēts, 65. punkts.

[10] [Saite] Ombuds norāda, ka šo kavēšanos nav izraisījis PMO. Pēc tam, kad PMO bija informēts par sūdzības iesniedzēja pieprasījumu, tas veica pasākumus, lai nekavējoties apstrādātu pieprasījumu.